

passede det daarligt, at man stadig talte om tysk Angreb paa dansk Jord, naar den tyske Befolkning dog var særlig ugunstigt stillet i Kampen for at bevare Jorden paa egen Haand og havde mistet ca. en Trediedel af sin Jord, ligeledes, at Agitationen uden Grund var rettet mod en planmæssig tysk Indvandring, og at man syntes at følge en skarpere Praksis med Hensyn til Fornyelse af Opholdstilladelse. — Bitterheden i Nordslesvig gav sig stadig skarpere Udtryk, og det var en bydende Nødvendighed at rette paa Forholdene, saa at Landsdelen kom paa *lige Fod med det øvrige Land*. Man maatte nu vel fra alle Sider kunne se, at Bøndernes Vel er Landets Vel, og at man ikke vedblivende kunde lade hele Samfundet bære alle Byrder, hvor Landets Borgere er kommet i Nød, men at der maatte finde en retfærdig Udligning Sted mellem de enkelte og Samfundet. Der maatte ogsaa gives Arbejderne lettere Adgang til eget Hjem med Havejord. — Men selv om det var nødvendigt at gøre noget gennemgribende for at bringe Nordslesvig paa lige Fod med det øvrige Land, var det vigtigste maaske alligevel at skabe nye Grundlag, paa hvilke Forholdene i Nordslesvig kunde udfolde sig sundt. Danmark mødte ved sin Grænse en Bølge af ny Tro, ny Vilje og nye Tanker; det skulde man se paa og ikke saa meget paa Formerne, som man maaske følte sig mindre tiltalt af. Det var ikke Revanchetanker, der gik igen i Tyskland efter Krigen, men det var Kærlighed til Folk og Land og Samfundsviljen, som omsider slog igennem og nu havde skabt det nye Tyskland. Der var meget i Danmarks Fortid, som kunde lede paa den rette Vej, og Taleren haabede, at Danmark vilde komme ind paa en Vej, der lignede den, som Tyskland havde betraadt, og derfor kunde føre til en *bedre Forstaaelse mellem de to Lande og Folk*.

Holstein anstillede først nogle Betragtninger over *Forfatningsspørgsmaalet*, hvorefter han havde samme Opfattelse som den, der var fremsat af Ole Bjørn Kraft. Det forekom ham, at Regeringen ikke vilde noget i denne Sag, og at det ikke interesserede den at modtage den Haand, som fra konservativ Side var rakt frem til Forhandling. — Den Stilling, *Udenrigsministeren* havde taget i Genève, fandt han baade i Formen værdig og i Indholdet uangribelig, og det var glædeligt at konstatere, at de nordiske Landes Regeringer stod paa samme Front. — Taleren udviklede derpaa sit Syn paa den *militærpolitiske* Stilling, idet han tog til Udgangspunkt en Udtalelse (fra November 1920) af Statsminister Neergaard om, at Tyngdepunktet havde forskudt sig fra Centrum i Europa til det vestlige Europa. Denne Grundbetragtning maatte nu revideres, og Grundsynspunktet kunde kun være det, som havde været alle Regeringers efter System-